

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2015 - 6004

Doknr.
261879

Dato
17-09-2015

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 28.08.2015 stillet følgende spørgsmål nr. 56 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mette Abildgaard (KF).

Spørgsmål nr. 56:

”Vurderer ministeren, at det er lovligt, når Odense Kommune, jf. artiklen "Ekspertes: Odense Kommune bryder loven, når de beder ansatte lukke børnesager" på dr.dk den 26. august 2015 beder ansatte om at lukke for sagsbehandlingen af en femtedel af de forebyggende børne- og ungesager? Der henvises til <http://www.dr.dk/nyheder/indland/ekspertes-odense-kommune-bryder-loven-naar-de-beder-ansatte-lukke-boernesager>.”

Svar:

Jeg kan ikke kommentere den konkrete sag, som omtales i spørgsmålet, da sagen potentielt kan blive indbragt for det kommunale tilsyn, hvor ministeriet varetager opgaven som øverste tilsynsmyndighed.

Jeg kan i den forbindelse henvise til besvarelserne af spørgsmål nr. S 93 og S 95.

Som bl.a. oplyst ved besvarelserne heraf, kan Statsforvaltningen gå ind i en sag, hvis en kommune inden for et område træffer en generel beslutning – f.eks. om kommunens serviceniveau – som ikke er i overensstemmelse med lovgivningen på området,

Retsgrundlaget for Statsforvaltningens tilsyn findes i kapitel VI i lov om kommunernes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 769 af 9. juni 2015).

Statsforvaltningens tilsyn er et retligt tilsyn. Statsforvaltningen fører således tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder.

Statsforvaltningen kan ikke tage stilling til, om kommunernes dispositioner er rimelige eller hensigtsmæssige, eller til spørgsmål om skønsudøvelse, så længe skønnet udøves inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen.

Statsforvaltningen fører ikke tilsyn, i det omfang særlige klage- eller tilsynsmyndigheder, kan tage eller har taget stilling til den pågældende sag.

Det er Statsforvaltningen selv, der beslutter, om der er tilstrækkeligt grundlag for at rejse en tilsynssag.

Hvis Folketingets Ombudsmand går ind i en sag, der er omfattet af det kommunale tilsyns kompetence, vil Statsforvaltningen - navnlig hvor anvendelse af sanktioner ikke

formodes at blive aktuelt - dog være tilbageholdende med at rejse en sag af hensyn til at undgå dobbelt samtidig sagsbehandling.

Social- og Indenrigsministeriet er ikke i almindelighed klageinstans over for Statsforvaltningen.

Retsgrundlaget for ministeriets tilsyn findes i kapitel VII i lov om kommunernes styrelse.

Efter § 52, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse kan Statsforvaltningens afgørelser efter lovens §§ 50 a–50 d indbringes for ministeriet af de organer eller medlemmer, som foranstaltningerne er rettet mod, ligesom ministeriet efter stk. 3 af egen drift bl.a. kan tage Statsforvaltningens afgørelser om anvendelse eller undladelse af anvendelse af de foranstaltninger, der er nævnt i §§ 50 a-50 d op til behandling, når ministeren skønner, at sagen er af principiel eller generel betydning eller har alvorlig karakter.

Ministeriet kan herudover i henhold til § 53, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse af egen drift tage spørgsmål om lovligheden af kommunale dispositioner eller undladelser, som statsforvaltningen har udtalt sig om som tilsynsmyndighed, op til behandling, når ministeriet skønner, at sagen er af principiel eller generel betydning eller har alvorlig karakter. Tilsvarende gælder, hvis statsforvaltningen har besluttet ikke at tage spørgsmål om lovligheden af kommunale dispositioner eller undladelser op til behandling.

Som også oplyst i besvarelserne af spørgsmål nr. S 93 og 95, kan jeg endvidere generelt oplyse, at en ændring af en borgers forhold eller en generel nedsættelse af et kommunalt serviceniveau kan føre til, at en kommune inden for rammerne af lov om social service kan træffe afgørelse om nedsættelse af hjælp til en borger.

En sådan nedsættelse af hjælp forudsætter, at der sker en konkret og individuel vurdering af den enkelte borgers behov og forhold, at forvaltningsloven og forvaltningsretlige principper overholdes, og at kommunen sikrer, at der er afsat de fornødne ressourcer på området, så lovgivningen på området fortsat kan overholdes.

En kommune, der ønsker at spare på et område, kan således ikke nægte borgere, der er berettigede til hjælp efter lovgivningen på området, den hjælp, de måtte være berettigede til, eller at undlade at behandle sager herom.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann